

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

John Rutter en Barcelona

El Palau ficha a «Mr. Christmas» para un concierto coral

P. M.-H. BARCELONA

John Rutter, cantante de coro, director musical y compositor, conocido en Inglaterra como «Mr. Christmas» por los muchos villancicos que ha compuesto, es toda una autoridad en materia de canto coral. Esta noche dirige en el Palau de la Música Catalana un monográfico con obras de su autoría contando con la interpretación del Cor de Noies y del Cor Jove del Orfeó Català, de la Orquesta Camerata Musicae y de los solistas Elin Manahan Thomas (soprano) y Catrin Finch (arpa).

Mariona Carulla, presidenta de la fundación Orfeó Català-Palau de la Música afirmó en la presentación del concierto que para la entidad «es todo un privilegio contar con el maestro Rutter, quien acaba de celebrar sus 70 años»,

John Rutter

mientras que el asesor artístico del Palau, Víctor García de Gomar definía al director como un hombre «polifacético, ya que ha sido editor y director, siendo en la actualidad el compositor más programado en el mundo junto con Arvo Pärt. La suya es una obra principalmente melódica, lírica, muy emotiva y franca. Ha escrito algunos de los villancicos ingleses más populares». Rutter se toma su apodo con cariño: «También he escrito música para los otros 11 meses del año, pero prefiero

que me conozcan al menos por esto a que no me conozcan de nada», afirmó.

El programa que presenta en el Palau está compuesto por su «Magnificat» (1990), además de la breve «Look at the world» (1996), que se ofrecerá

cantada en catalán por expreso deseo del compositor, y por la «Suite Lyrique» para arpa y orquesta (1981). «Estoy muy feliz de estar aquí porque conozco desde hace años la importancia de la tradición del canto coral en Cataluña», comentó el maestro. «En Inglaterra pasar de cantar en un coro a escribir música para coro no es muy difícil y ese ha sido mi camino», afirmó en una férrea defensa de la música cantada y, sobre todo, de la coral: «Las palabras le dan a la música su verdadero sentido, y los de un coro lo saben. Hay que cantar desde el corazón, eso es lo importante. La música coral une y estoy convencido de que si los músicos reemplazáramos a los políticos, no habría más guerras. La música elimina las barreras y al cantar en un coro de alguna manera llegamos a ser uno solo». En su trayectoria ha dirigido agrupaciones corales en todo el mundo y está convencido de que «la nación que canta en unidad permanece unida».

Esteve Navona, director del Cor Jove del Orfeó, destacó «la importancia que tiene un proyecto como este teniendo en cuenta que los miembros del coro son jóvenes; para ellos esto es un aliado muy positivo y enriquecedor».

CLÀSSICA

“Si el món estigués governat per músics no tindríem guerres”

El britànic John Rutter debuta al Palau de la Música

XAVIER CERVANTES
BARCELONA

El director i compositor anglès John Rutter desprèn tanta cordialitat com entusiasme. “Per a mi és un privilegi especial ser a Catalunya, un país amb una gran tradició coral”, va dir ahir a la sala d’assaig de l’Orfeó Català durant la presentació del concert d’aquesta nit al Palau de la Música (20.30 h). Rutter, nascut a Londres el 1945, dirigirà un programa d’obres pròpies que interpretaran el Cor Jove i el Cor de Noies de l’Orfeó Català i l’Orquestra Camera Musicae, i que tindrà com a solistes la soprano Elin Manahan Thomas i l’arpista Catrin Finch.

L’entusiasme de Rutter el comparteix el director artístic adjunt del Palau de la Música, Víctor García de Gomar, que recorda que el músic anglès és “un dels compositors vius més interpretats del món junta-

Humor
“Si al Regne Unit fes bon temps potser no seríem tan miserables”, diu Rutter

ment amb Arvo Pärt”. Ho és, entre altres coses, per les nades. De fet, al Regne Unit se’l coneix també com a Mr. Christmas. “Sempre m’ha agradat el Nadal, però no pels regals, sinó perquè de petit cantava en un cor i el Nadal era una època especial perquè havíem d’assajar”, recorda Rutter, que considera que les seves nades són “petites ambaixadores” de la seva obra “fins i tot al Japó, on no celebren el Nadal”. I la seva obra, sobretot la coral, és monumental.

Un ‘Magnificat’ “festiu”

Rutter destaca el valor comunitari del cant coral quan es canta des del cor. “El cor és una força per a la pau i llibertat”, diu recordant l’experiència que va viure a Lituània quan va assolir la independència: “Cantaven des del cor i deien alguna cosa que només pot expressar la música”. Té tanta confiança en la força de la música que assegura: “Si el món estigués governat per músics no tindríem guerres, perquè hi hauria harmonia entre la gent”.

El concert al Palau de la Música tindrà com a peça destacada el *Magnificat* que Rutter, de confessió anglicana, va compondre el 1990 i que celebra la joia de la Mare de Déu a partir de la inspiració de “l’alegria” de les festes catòliques dels països mediterranis i de Mèxic i Puerto Rico. “Si al Regne Unit fes bon temps potser no seríem tan miserables”, diu abans de descriure el seu *Magnificat* com a “homenatge d’un nòrdic a la cultura del sud”.

El programa es completa amb *Look at the world* (1996), una peça amb consciència ambientalista que interpretaran en català, i la *Suite lyrique* (1981), una obra que Rutter va compondre per a l’arpista Catrin Finch. “Ella és una intèrpret molt expressiva, i la suite és una adaptació d’una obra prèvia que té influències del Barroc però amb tocs moderns. És més aviat lleugera”, diu Rutter amb un somriure. —

John Rutter dirigirà el Cor Jove i el Cor de Noies de l’Orfeó Català. PALAU DE LA MÚSICA

► 26 Noviembre, 2015

MÚSICA CONCIERTO DE JOHN RUTTER

'MR. CHRISTMAS' DIRIGE EN EL PALAU

ANA MARÍA DÁVILA BARCELONA

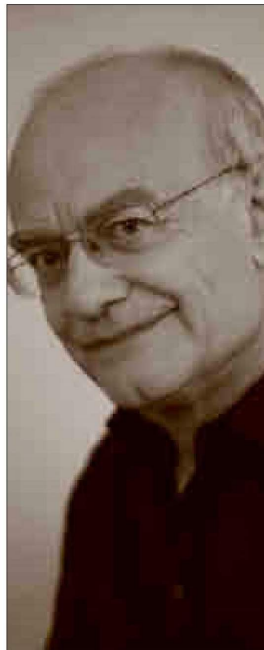
Le apodan *Mr. Christmas*. Y no porque su figura evoque la oronda figura de Santa Claus, sino porque, por Navidad, posiblemente sean muy pocas las casas británicas en las que sus villancicos no estén presentes. Sin embargo, más allá de la popularidad de estos «pequeños embajadores de mi música», como él mismo los define, el inglés John Rutter (Londres, 1945) es una de las grandes personalidades internacionales de la música coral y el autor inglés vivo más interpretado del mundo.

Compositor, director, arreglista y productor, su catálogo abarca un amplio y variado abanico de obras corales de pequeño y gran formato, así como un concierto para piano, dos óperas infantiles y música para banda. Y parte de esa producción podrá

escucharse esta noche en el Palau de la Música, en un concierto monográfico que el propio autor se encargará de dirigir y que contará con la participación del Cor de Noies y el Cor Jove de l'Orfeó Català, la Orquesta Camera Musicae y las actuaciones solistas de la soprano Elin Manahan Thomas y la arpista Catrin Finch.

La audición incluye el himno ecologista *Look at the world*, que por expreso deseo suyo será interpretado en catalán; *Suite Lyrique*, pieza para arpa y cuerdas de gran exigencia virtuosística y el *Magnificat* que Rutter escribió en 1990 como «el homenaje de un nórdico a la cultura del sur» ya que busca transmitir «la alegría con que los países que disfrutaban del sol celebran a la Virgen María».

Miembro de una coral desde muy niño, Rutter cuenta que pasar de la

El compositor John Rutter. EL MUNDO

interpretación a la composición «fue un paso natural y muy pequeño». Sin embargo, lo más importante para él es la trascendencia social que otorga a la música coral, a la que ve como forjadora de identidades nacionales y a la vez, mensajera de paz.

«Me considero más un autor de canciones que un compositor propiamente como tal. Creo que las palabras dan significado a la música. Cantar expresa el alma humana y cuando uno canta en un coro, todo el grupo se convierte en una sola voz», afirma el compositor que, por lo mismo, considera que la música coral «ayuda a expresar la identidad de los pueblos. Y por eso, la nación que canta en unidad permanece unida». Un camino que, a través de la música, puede ser recorrido en paz, «sin necesidad de lanzar bombas» y «en armonía». Más aún, el compositor está convencido de que, incluso en circunstancias como las actuales, la música puede ayudar a la conciliación entre pueblos. «Los músicos mantenemos los canales abiertos hasta que los políticos recuperan el sentido común», afirma.

Anglicano de confesión, Rutter

cree que música y fe están muy cerca: «Ambas son un misterio. Quizá por eso la mayoría de músicos nos sentimos cómodos con la fe y la religión porque, como artistas, entendemos que en la vida hay una trascendencia más allá de la materia. La dimensión religiosa forma parte de mí y no lo cuestiono». Para John Rutter, el secreto de la amplia divulgación que ha adquirido su música reside, sin duda, «en la melodía, que es un mensaje directo al corazón de las personas. Como persona, me interesa la música contemporánea, pero no es lo que yo hago. Tampoco soy un músico pop. Simplemente, escribo la música que siento».

Entre los admiradores de Rutter no faltan los miembros de la familia real inglesa, empezando por el príncipe Guillermo y su esposa, Katherine, que de niña había cantado sus canciones en una coral. Para la ceremonia de su boda les escribió un tema, *This is the day*. «Si hubiera pensado que lo iban a oír millones de personas en el mundo, me hubiera temblado la mano. Sólo quise hacerles una canción deseándoles suerte porque su vida no va a ser fácil».

Recomanem...

Cantant amb John Rutter
per **Javier Pérez Senz**

En el món coral, el músic britànic John Rutter (Londres, 1945) és un referent indiscutible que, com a compositor, sembla tenir la clau de la comunicació amb el públic. Avui podem gaudir del seu estil, molt personal i profundament comunicatiu, en el concert que dirigeix al Palau (20.30 h) al capdavant del Cor Jove i el Cor de Noies de l'Orfeó Català.

John Rutter debuta al Palau dirigint el Cor Jove i el Cor de Noies de l'Orfeó

Les nades de Mister Christmas

Redacció

BARCELONA

El cèlebre director d'orquestra i compositor britànic John Rutter debuta avui al Palau de la Música dirigint el Cor Jove i el Cor de Noies de l'Orfeó Català i acompanyat per l'Orquestra Camera Musicae, amb un programa monogràfic dedicat al mateix Rutter. Reconegut com un dels compositors de música coral més interpretats del món i un dels directors corals de més prestigi internacional, Rutter, de 70 anys, és mundialment conegut per les seves nades, fins al punt que se l'anomena Mister Christmas, un títol amb el qual diu estar encantat.

Ahir va explicar que ja de nen li agradava el Nadal no només pels regals i la reunió familiar, sinó per la música, "especialment per les nades, que s'havien de preparar i que són tota una gran tradició al Regne Unit".

El director d'orquestra i compositor britànic John Rutter debuta avui al Palau ■ PALAU DE LA MÚSICA

Les nades van ser les seves primeres composicions musicals, i en el concert d'avui se'n podrà escoltar una tria, com ara *Look at the World*, que va escriure el 1996, i *Suite*

Lyrique, del 1981, que va compondre amb l'arpista Catrin Finch, i finalment la seva versió del *Magnificat*, una obra de 40 minuts que part del primer capítol de l'Evangeli de Sant Lluc. ■

► 26 Noviembre, 2015

Palau de la Música

A la izquierda, los miembros del Cor Jove del Orfeó Català y arriba, el director y compositor británico John Rutter

Carlos SALA - Barcelona

Si uno cierra los ojos, intenta evadirse del ruido atronador de la gran metrópoli, y busca, en ese silencio liberador, un poco de paz y belleza, tal vez oiga, escondido, el rumor de unas voces cálidas. Su runrún mágico es fácil de seguir, pero hay que moverse con rapidez, porque nunca se sabe cuándo puede acabar. Sólo hay que seguir esas voces, lograr que el rumor pase a ser un clamor y entonces dejarse maravillar por el afecto y candor que desprenden. Cada vez se oyen con mayor claridad, cada vez envuelven más el espíritu, cada vez acarician con mayor fuerza, hasta que la sensación de levedad y maravilla es completo.

Por suerte, no hay que jugar a

Los coros jóvenes del Palau saludan a John Rutter

El compositor y director inglés presenta sus creaciones junto a la Orquestra Camera Musicae

los detectives para presenciar ese prodigio, porque existen coordenadas fijas con las que localizarlo. ¿Dónde será? Esta noche, el Palau de la Música acoge al Cor Jove y al Cor de Noies de l'Orfeó Català en una actuación en la que interpre-

tarán las composiciones del británico John Rutter, una de las máximas autoridades mundiales en canto coral y que además dirigirá a las formaciones junto a la Orquestra Camera Musicae, en la que será su primera actuación en

el Palau de la Música. Por eso, no es extraño que la sensación de acontecimiento sea absoluto. «El resultado será ver con los propios ojos como los seres humanos «Me gusta toda la música, pero una cosa que las orquestas no tienen es texto, y es muy importante cantar y escuchar música coral, porque la coral da vida a la música», comenta Rutter.

Su presencia con los jóvenes cantores del Palau es parte de la voluntad de la institución de internacionalizar al Orfeó y relacionarlo con los directores y compositores más relevantes del canto coral. La cita se enmarca dentro del Ciclo Coral Orfeó Català, programa con cada vez más adeptos. Rutter, que se inició en los coros desde que era pequeño, conoce de sobra la gran tradición coral

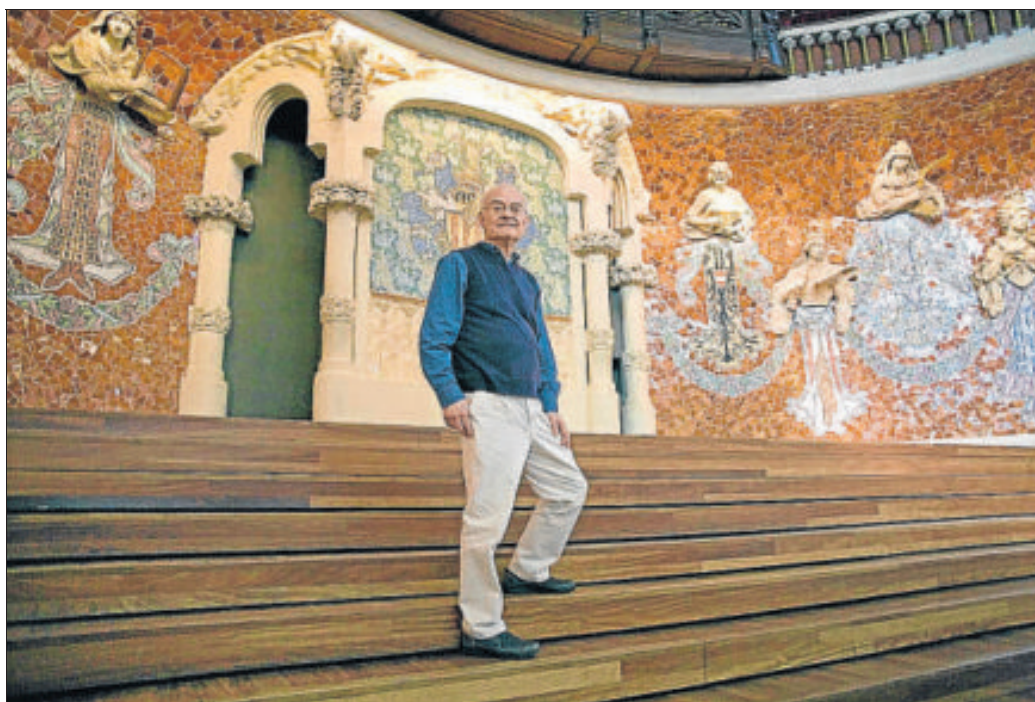
catalana y asegura que «estoy convencido de que si el mundo estuviera gobernado por músicos en vez de políticos, no tendríamos guerra, porque al menos habría armonía entre la gente».

Con la complicidad de Esteve Nabona, director del Cor Jove, el encuentro entre los cantantes y Rutter ha funcionado a las mil maravillas. Abrirá el concierto la pieza «Look at the world», que será interpretada en catalán, y a la que seguirá la «Suite antique» para flauta, arpa y cuerdas, y se clausurará con «Magnificat», obra de 40 minutos dedicado a las Sagradas Escrituras.

- **DÓNDE:** Palau de la Música. C/ Palau de la Música, 4-6.
- **CUÁNDO:** 26 de noviembre.
- **CUÁNTO:** 20 euros.

► 26 Novembre, 2015

JORDI ROVIRALTA

John Rutter debuta al Palau de la Música amb un programa monogràfic de peces pròpies

Rutter: “Cantar és important, i al Camp Nou també val”

El compositor britànic dirigeix avui els cors de l'Orfeó Català

MARICEL CHAVARRÍA
 Barcelona

L'Orfeó Català està d'enhorabona. El Cor Jove i el Cor de Noies es posen avui en mans de John Rutter (Londres, 1945), que a part de ser un dels compositors de música coral més interpretats del món, és un prestigiós director de cors. L'artista britànic debuta així al Palau de la Música amb un programa monogràfic de collita pròpia: *Look at the world*, aquí cantada en català; la *Suite antique* per a flauta, arpa i cordes, i per acabar, un *Magnificat* inspirat en les festes en honor a la Mare de Déu que se celebren a Espanya, Mèxic i Puerto Rico. “Volia escriure música plena de l'esperit del sol i de la festa”, diu l'autor. L'Orquestra Camera Musicae posa els instruments en aquest “homenatge d'un nòrdic a la cultura del sud”.

Defensor de l'art coral i dels seus beneficis socials, Rutter recorda la importància del cant en l'educació. “Em preocupa que els polítics el veguin com un extra a les activitats educatives, quan hauria de ser essencial. Gairebé tots els éssers humans tenen una veu i sempre poden sentir-se part d'un gloriós mosaic

sonor, és una sensació grandiosa per a la gent jove; els que canten no cauen en la delinqüència, sap? Té aquest gran benefici moral i espiritual, així com físic i mental”. I afegeix: “Formar-me en un cor és de les coses més importants que vaig fer a l'escola”.

Malgrat la gran tradició de cantors a Catalunya, la facilitat que hi

“Als països bàltics hi ha cors magnífics, com a Catalunya, potser per les mateixes raons: reafirmen la identitat”

ha a Anglaterra per créixer en un cor és difícilment equiparable. Tot i així, cantar al Camp Nou compta? “Esclar que sí –respon–, això és magnífic, el Barça també val”.

Per al músic anglès, que coneix les circumstàncies polítiques en les quals es va crear l'Orfeó Català, el cant coral és universal i no coneix fronteres, però al seu torn és un mitjà per representar la identitat nacional: “Una de les coses que els

soviètics no van poder evitar a Estònia, Letònia i Lituània és que la gent cantés, era la seva manera d'expressar la identitat nacional. Vaig tenir el privilegi de dirigir-los, cantaven des del cor i deien coses que només la música pot expressar. Espero que no perdin mai això, que no oblidin com d'important va ser la música per a ells. Allà tenen uns magnífics cors, igual que a Catalunya, potser per les mateixes raons, perquè reafirmen la identitat. I les diferències, en aquest món global on tots anem vestits igual i mirem la mateixa televisió, són importants”.

Pel que fa a la composició, per Rutter respon a una necessitat. Diu que només hi ha un pas de cantar en un cor a compondre per a aquest format. Encara que en el seu cas va començar de ben petit. “Em passava hores assegut al piano i sempre preferia inventar-me les meves pròpies cançons que interpretar les dels compositors. No he estat mai un gran pianista, però era una ocasió per deixar volar la imaginació”.

“La inspiració? No és pot explicar –conclou–, tot i que el fet de tenir un encàrrec amb data límit és de vegades la millor manera perquè sorgeixin idees”.

Rozalén triomfa amb la ironia i la desimboltura

La cantautora manxega té plens absoluts en la seva gira

ESTEVE RIPOLL ALLUÉ
Barcelona

Va començar a tocar per l'església, l'exministre de Defensa José Bono li va regalar la seva primera guitarra i ha liderat les llistes de vendes amb el seu segon disc, *Quién me ha visto...* Té 29 anys, és manxega i una de les cantadores amb més talent i projecció. Encara que el seu debut, *Con derecho a...* (2013), va ser tot un èxit, ja que va aconseguir un disc d'or i va ser l'artífex d'una llarga successió de concerts per tot Espanya, María Rozalén ha aconseguit superar-se amb el sempre difícil segon disc. Més crític i irònic, *Quién me ha visto...* va superar en la seva primera setmana en llistes un pes pesant com Alejandro Sanz. "Em costa molt de dir el que pot molestar els altres, però em vaig esforçar a mullar-me i ho he dit amb una mica de delicadesa", assegura.

L'artista, que la setmana passada va esgotar el paper al teatre Barts de Barcelona i es va emportar una sentida ovació, prossegueix la seva gira per Espanya, encara que també ha visitat l'Argentina i Xile i aviat recalarà a Mèxic. "Es una bogeria constant, com si estigués esperant que vinguessin d'una furgoneta i em diguessin 'puja, que ja s'ha acabat tot això, que era una broma'", comenta, desconcertada per les circumstàncies. "En tres anys no he fet ni una setmana de vacances. Quan vius coses tan intenses una darrere l'altra, no les reflexiones i sembla que no les vius. És com un miratge", admet mentre beu un xarrup de cafè. "Encara que potser tot està anant massa ràpid".

"Pencaire i perfeccionista", Rozalén ha confirmat la seva participació en el disc de La Marató de TV3, que estarà dedicada a la diabetis i l'obesitat. Ha versionat *Amor particular*, de Lluís Llach, que va interpretar a duo en el seu concert barceloní al costat de Miquel Abras. "Part de la meua família va emigrar a Terrassa, així que des de petita m'he criat amb les meves cosines, que parlaven català", explica. "M'és molt familiar i m'encanta cantar en altres idiomes. Això sí, quan l'estava gravant els vaig dir que m'avisessin si no pronunciava bé alguna vocal. Estic contenta del resultat, i la gent em va dir que es notava que tinc oïda", reconeix.

Aquesta oïda a què al·ludeix Rozalén l'ha heretat de la seva mare, "que canta de meravella". A més, és la responsable que el seu pare, que va ser sacerdot durant 10 anys, "pengés la sotana quan es va enamorar d'ella. Llavors es va dedicar a la política a Castella-la Manxa i va ser la mà dreta de José Bono. I quan jo vaig néixer, li va dir: 'Pepe, vols apadrinar la meua nena?'. I va dir que sí", relata amb la mateixa na-

María Rozalén, de 29 anys, és afilada de l'exministre José Bono

turalitat que desprenen els seus textos. L'exministre de Defensa "va ser el primer que em va dir que si volia ser cantautora havia d'escollir els clàssics, Atahualpa Yupanqui, Víctor Jara. A més, la meua primera guitarra em va arribar gràcies a ell, perquè l'hi van regalar i li va dir

qui em va obligar a cantar en públic per primer cop. Em va insistir moltíssim, dient-me que tenia un do que havia de compartir si o sí. Vaig actuar d'esquena a la gent perquè em moria de vergonya".

Ara la situació és diametralment oposada, i la seva gira actual destil·la tocs circenses, teatrals i combina emocions de tot tipus. És com una muntanya russa. Tant conviuen a pujar i ballar mentre interpreta *Las hadas*, com toca la fibra sensible amb *Berlin* -inclosa a la banda sonora de *Perdiendo el norte*- o engresca la seva banda en *Los artistas*, en què carrega contra l'IVA cultural, una traveta molt gran i una declaració d'intencions del Govern central, al qual no li interessa la cultura.

I és així, amb naturalitat, proximitat i sentit de l'humor, com aquesta jove cantautora s'ha guanyat públic i crítica amb una feina conscienciosa i constant. Rozalén, que segueix la seva gira, en la qual a Madrid comptarà amb Luis Eduardo Aute -de qui versiona *La belleza*- com a convidat especial, acaba d'anunciar que el 2016 actuarà de nou a Barcelona. Serà el 15 de juny al Palau de la Música. "Sóc una d'afortunada!", exclama aquesta "enamorada de la vida".●

EXIT
El seu segon àlbum, 'Quién me ha visto...', ha superat a les llistes el d'Alejandro Sanz

EN CATALÀ
Cantarà 'Amor particular', de Lluís Llach, al disc de La Marató de TV3

al meu pare: 'La nena té aptituds, que es quedi la guitarra'. Si no arribava a ser per ell..."

Tot i això, la vocació musical li va venir de nena i per via divina. "Vaig començar a tocar la guitarra per l'església. Jo era molt tímida i Pedro Roldán, el capellà de la parròquia del meu barri (a Albacete), va ser

Ens agrada!

Per Xavier Cester

01.

COR DE CAMBRA
FRANCESC VALLS

Apassionant reconstrucció d'un
ofici de vespres amb cants
gregorians alternats amb música
polifònica de compositors
relacionats amb el temple
barceloní. ► Catedral. Dg. 29.

02.

4CARMEN

Una mirada fresca en quatre
curtes òperes sobre un dels
grans mites del gènere. ► Arts
Santa Mònica. Dv. 27 i ds. 28.

03.

RUBÉN GIMENO

Més enllà de la sardana, 'La Santa Espina', amb música de Morera i text de Guimerà, és un fruit per fi recuperat (i a descobrir) del teatre líric català.

► Palau de la Música. Dc. 2.

04.

JORDI SAVALL

La figura polièdrica de Ramon Llull lliga a la perfecció amb la mirada multicultural del músic que obrirà les commemoracions del filòsof mallorquí. ► Saló del Tinell. Dissabte 28.

05.

ORFEÓ CATALÀ

Rossini va escriure molta música, no només òpera, com la 'Petite Messe Solennelle' que interpreta el cor. Josep Vila a la batuta.

► Palau de la Música. Dt. 1.

Més concerts de clàssica a **timeout.cat**

Sopar degustació

Tasta en primícia la nova carta de Marc Joli per al restaurant El Mirador del Palau de la Música, de Singularis, en un sopar exclusiu per a lectors de Time Out! Un menú degustació ideat pel finalista de 'Top Chef' del qual només podràs gaudir-ne el 15 de desembre.

Trobaràs entrants com *dim sums* de gamba i botifarra del Perol i tàrtar de tonyina del Cap de Creus. Com a segons plats podràs provar l'arròs

melós de bolets i els canelons Rossini amb foie gras. El toc final el posaran la caipirinha gelada de llima i coco i els cubans amb nata i crocant i les trufes de xocolata. I, esclar, per beure no hi faltarà el vi blanc i cava Gramona. Se't farà la boca aigua!

El sopar es fa a El Mirador del Palau el 15 de desembre a les 21 h. 32 €. Compra les entrades a **timeout.cat**

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

Triomf del 'Concerto for a clarinet' d'Artie Shaw

Redacció on 25 novembre, 2015 / Comments closed

© Lorenzo Duaso

47è VOLL-DAMM FESTIVAL JAZZ BARCELONA i SIMFÒNICS AL PALAU. Orquestra Simfònica del Vallès. Paquito D'Rivera, clarinet. Pepe Rivero, piano. Vicenç Alberola, clarinet i direcció. **PALAU DE LA MÚSICA. 21 DE NOVEMBRE DE 2015.**

Per Albert Suñé

El dissabte 21 de novembre s'uniren el cicle Simfònics al Palau i el 47è Voll Damm Festival Internacional de Jazz de Barcelona per presentar l'actuació del clarinetista cubà Paquito D'Rivera —un jazzista que també interpreta al saxo alt i que ha ofert diverses mostres de la seva categoria en les estades a casa nostra— i l'Orquestra Simfònica del Vallès dirigida per Vicenç Alberola, també clarinetista.

En aquest cas, es tractava d'interpretar una obra de D'Rivera, el *Cape Code Concert*, que està dividida en quatre fragments: "Benny", dedicat al *swing* de Benny Goodman; "Bandoneón", amb música de milonga; "Lecuonerías", una sèrie d'improvisacions sobre temes del compositor cubà Ernesto Lecuona, i "Chiquita Blues", una barreja de música cubana amb harmonia de *blues* dedicat a una figura que triomfà en el món de l'espectacle novaiorquès de primers del segle XX, la vedet Chiquita, de només seixanta-sis centímetres d'alçada. En el desenvolupament del concert, també hi col·laborà el pianista Pepe Rivero, amic de Paquito.

El *Cape Code Concert* no acabà d'aixecar el vol. I no ho diem perquè fallessin la classe i la tècnica de D'Rivera ni la bona prestació de l'OSV i Rivero, que van estar molt correctes. Però la repetició d'esquemes i el fet de no dibuixar amb claredat la base de cada tema llastà en bona part la proposta. Per exemple, amb "Lecuonerías", el clarinet refilà amunt i avall sense fallar ni una nota. Però no entrà mai en el nucli de la música del compositor de temes universals com *Tambores de la selva* o *Malagueña*.

Va quedar ben palès, això sí, que Paquito D'Rivera ha fet un treball molt respectable. Però amb això no n'hi ha prou. Perquè en l'aire quedà la sensació que en el global del *Concert* s'havia donat només la primera capa de pintura.

Però D'Rivera es va rescabalar amb una altra obra que, en aquest cas, no constava al programa: el magnífic *Concerto for a clarinet* d'Artie Shaw. Una obra que un dels grans del jazz va fer conèixer en el film *Second chorus* (1940), que aquí es va titular *Al fin solo*, i en què apareixien Fred Astaire i Paulette Goddard. De fet, la banda sonora del film fou bastida pel mateix Artie i interpretada per ell i la seva orquestra, amb l'afegit d'una secció de cordes.

© Lorenzo Duaso

En aquest cas, i amb l'additament de Vicenç Alberola al clarinet, la cosa pujà espectacularment de nivell. Perquè els dos músics van estar enormement entonats en un diàleg confegit de manera expressa i en el qual cap dels dos va aflluixar ni un moment. A més, la prestació de l'OSV va estar a l'alçada de les circumstàncies en una obra que barreja esplèndidament la part jazzística amb la purament simfònica. Per cert, Paquito D'Rivera va tenir el bon gust, també fora de programa, d'oferir un record per la capital francesa i les víctimes del recent atemptat terrorista amb una improvisació d'*I love Paris* de Cole Porter.

Sense Paquito ni Pepe Rivero a l'escenari, l'OSV obri el programa amb l'*Obertura cubana* de George Gershwin, que sonà enganxada, poc dúctil. Continua amb una altra obra del gran compositor de Brooklyn: *Un americà a París*, en la qual l'orquestra assolí el seu millor nivell, ja que sonà fresca i matisada, i l'acabà amb la *Conga del fuego* del mexicà Arturo Márquez, una obra de molta força, que combina els ritmes mexicans amb els simfònics i en què l'OSV estigué excel·lent.

0

Like

46

Tweet

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

Primer Palau per a tots

Redacció on 25 novembre, 2015 / Comments closed

El Trio Vasnier rep el Premi El Primer Palau 2015 a mans d'Hiroiyuki Makiuchi, cònsol general de Japó a Barcelona.

© Antoni Bofill

CONCERT DE CLOENDA D'EL PRIMER PALAU. Aèris Trio (Juan Carlos Rivas Perretta, oboè; Carlos Tarancón Mateo, fagot; Yolanda Fernández Anguita, clarinet). Obres de W. A. Mozart, Isang Yun i C. Ph. E. Bach. **PALAU DE LA MÚSICA. 19 DE NOVEMBRE DE 2015.**

Per Xavier Pujol

El cicle-concurs El Primer Palau ha arribat als vint anys. Felicitats! La fórmula sembla estranya, un cicle que també és un concurs, però funciona. Vint anys d'activitat ja per si sols avalarien el cicle, però a més la llista de guanyadors d'El Primer Palau, que inclou noms que figuren entre el bo i millor dels joves intèrprets espanyols, com Javier Perianes, Daniel Ligorio, Cuarteto Quiroga, José Menor, Pau Codina, Juan de la Rubia, Francesco Tristano o Enrique Bagaría, entre molts d'altres, constitueix la prova definitiva de la validesa i eficàcia de la insòlita fórmula.

El concert de cloenda d'aquesta edició va estar ocupat a la primera part pel lliurament als guanyadors dels premis patrocinats per l'empresa Mitsubishi Electric. Tant el Premi El Primer Palau 2015 com el Premi de la Crítica van ser atorgats al Trio Vasnier, integrat per Pedro López (flauta), Carmen Alcántara (arpa) i Samuel Espinosa (viola).

L'Aëris Trio (foto d'arxiu)

La segona part de l'acte va incloure, com hi és tradicional, l'actuació del grup guanyador de l'edició de l'any passat, en aquest cas l'Aëris Trio, un grup de vent fusta integrat per oboè, fagot i clarinet.

Els Aëris van interpretar en primer lloc un *Divertimento* de Mozart, el KV Anh 229 que va ser la peça que finalment els va quedar més bé, amb un sentit del fraseig, una unanimitat de concepte i un equilibri dinàmic de molt alt nivell. Va seguir una peça d'alta exigència del compositor coreà nacionalitzat alemany Isang Yun (1917-1995) d'interpretació complexa i d'audició i seguiment encara més complexos. La sessió es va cloure amb una peça força insòlita, una raresa, el *Trio Sonata en Do menor Wq 161* de Carl Philipp Emanuel Bach subtitulat "*Sanguineus & Melancholicus*" que figura que representa el diàleg –dificultós, tot s'ha de dir– entre un ésser "sanguini", en aquest cas l'oboè, i un de "malenconiós", el clarinet. Un cop s'esgota la sorpresa inicial i la broma, la peça acaba essent una mica poca-solta i d'un interès molt limitat.

Foto de família amb els premis en aquesta edició d'El Primer Palau. © Antoni Bofill

Tant en aquest concert de cloenda com en els anteriors del cicle El Primer Palau va passar que molt públic que ignorava els protocols habituals dels concerts de música "clàssica" va aplaudir entre moviment i moviment d'una mateixa peça. A alguns "melòmans", els irrita molt que això passi, ho censuren vivament i ho consideren de mala educació. Ho trobo erroni.

Que no s'apaguin els telèfons mòbils, que es respongui el correu electrònic o es mantingui un xat via Whatsapp mentre els artistes són a l'escenari actuant –i això, desgraciadament, passa molt sovint– sí que és una falta de respecte i una mostra de mala, molt mala educació. Aplaudir entre moviment i moviment només vol dir que aquella persona agraïda i ben intencionada no ha rebut al llarg de la seva vida gaire informació sobre els usos i costums musicals de la nostra societat. Vol dir que, probablement, per a aquella persona aquell també està sent el seu "Primer Palau". Tots hi debuten. No hi veig cap inconvenient.

